

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LES DELICIES DE LA PLATJA

La senyora: —M'ofego! Socors! M'ofego!

El banyer, (apart): —Jo que em creia que les ballenes sabien nedar!

Novel·les de la vida

Avui inaugurarem una nova secció que segurament plaurà als llegidors de LA CAMPANA DE GRACIA. Llegint la premsa mundial recollim cada setmana un fet ocorregut que, per les seves circumstàncies i els seus personatges, podem considerar com una novella de la vida. Avui, extractant-la dels diaris de París, comencem la secció amb la

HISTORIA DEL PALLASSO TRIST

Joaquim Olaverri, d'origen espanyol, corregué durant molt temps la França i passà a París llargues temporades treballant de clown en diversos circs. L'èxit i la fama premiaren el seu esforç.

Joaquim Olaverri guanyava molts diners. Però tenia una caràcter pròdig i generós de gran senyor, i els gastava. Així, quan, als quaranta cinc anys, sofrí una malaltia greu i no pogué seguir treballant, ingressà en un hospital.

Hi passà, malalt, uns quants mesos, i quan sortí, ja guarit, no trobà contracta, es veié oblidat, i caigué en la misèria més espantosa.

Començà a vagabundejar pels "boulevards", i es féu amic de dos espanyols anomenats Angel Dubón i Josep Zabalegui, i d'un italià que es deia, o es feia dir, Joan Naya.

Després de llargues deliberacions acordaren dedicar-se al robatori en petita escala. La seva especialitat foren les maletes dels viatgers.

L'ex-"clown", que és un bon gimnasta, escalava els balcons, els obria, treia les maletes i, amb unes cordes, les passava als seus companys.

Però un dia els quatre companys decidiren robar res menys que el pis on vivia l'inspector principal Beltruel, un dels quefes de la policia judicial de París. Tingueren la desgràcia d'equivocar-se de pis i entraren en el que habitava un guarda de la pau, home de pocs recursos.

Al pis sols hi trobaren un violí. Es veu que el guarda, en sos lleures, es dedicava a la música. Decepcionats, abandonaren la casa, enduent-se, però, el violí.

L'ex-"clown", així que es veié amb el violí, començà a pensar i a reflexionar, i digué als seus companys que havia decidit deixar de robar, i que, d'aquell moment endavant, es guanyaria la vida com músic ambulànt. Hi ha que advertir que l'ex-"clown" sabia tocar el violí bastant bé.

I, efectivament, el passat dia 12, es posà en una cantonada del carrer Montmartre i es posà a tocar el violí amb veritable entusiasme.

Aviat hi hagué un rotlló de gent, i el pobre home no s'adonà que darrera el rotlló un guarda de la pau el contemplava amb una atenció molt sospitosa.

Una vegada acabat el concert a l'aire lliure, l'ex-"clown" demanà una almoina als oients i espectadors. Però en aquell instant se li apropà el guarda, li agafà el violí, l'inspeccionà amb més atenció que mai, i preguntà irat:

—Qui li ha donat aquest violí?

—L'he comprat, senyor guarda—digué el pobre pallasso, humilment.

—Quan?—volgué sapiguer el guarda, perquè aquesta mena de gent ho volen saber tot.

—Ja fa molt temps.

—Mentida! Aquest violí me'l robaren abans d'ahir al vespre de casa meua, i vostè deu ésser el lladre.

L'ex-"clown"—estranyat de què un guarda tingués aficions filharmòniques—protestà enèrgicament, i com que el guarda se'l volia en-

L'ENTRELLAT XINES

Regna novament la confusió més delirant en els afers xinesos.

La dimissió de Xang-Kai-Seck ens posa altra volta davant de la cridòria enigmàtica i l'aldarull de Babel.

En primer lloc, la dimissió de Xang-Kai-Seck és, realment, una dimissió?

O es tracta d'una fugida o d'una derrota?

Perquè no és el mateix que un se'n vagi d'una casa o que el treguin a punta-des de peu.

Xang-Kai-Seck, pel que es veu i pel que s'endevina, no se n'ha anat de Xang-Hai, sinó que l'han tirat poc menys que per la finestra.

Els soldats no l'obeïen i els oficials del seu Estat Major tampoc li eren fidels.

L'esquerra del Kuo-Min-Tang l'havia desautoritzat quan va pactar amb els anglesos i el seu propi fill el renegà en assabentar-se dels fusellaments d'obrers i d'estudiants a Xang-Hai.

De moment En Xang-Kai-Seck, ajudat pels anglesos, va resistir l'excomunió dels seus correligionaris.

Però, a la llarga, aquests s'han imposat i l'han convençut de què tenen raó.

El triomf de l'esquerra del Kuo-Min-Tang és indiscutible.

Què passarà ara? De qui serà la victòria definitiva? De Nanquín? De Hankeu? De Cantón? De Pequín?

Això de Xina es va fent cada dia més interessant.

La partida que es juga a Orient és continuació de la que fa cinc o sis anys es jugava a Occident.

A veure qui la guanyarà.

dur detingut, agafà el violí i el trencà al cap de l'agent de l'autoritat.

Encara que mig perduda l'esma per la força del cop, el guarda requeri l'auxili d'uns quants companys, i entre tots s'emportaren a Joaquim Olaverri a la Delegació més propera, on el pobre home acabà confessant-se culpable.

El desgraciat ex-pallasso, diuen que es lamentava així:

—Això no m'hauria passat si hagués seguit dedicant-me a l'ofici de lladre. Jo en tinc la culpa de tot el que em passa, per haver volgut ésser una persona honrada!

ELS ESTIUEJANTS

Més enutjosa encara que les mosques i que la calor mateixa, l'estiu té una altra plaga: els estiuejants.

Efectivament: aquesta mena de gent que en arribar el mes de juliol deixa la seva habitual residència per a envair les platges i llogarrets de la costa, estatjant-se, bona part d'ells, en veritables casotes plenes d'incomoditats intolerables per a la gent menys feta a les comoditats, però que a ells, en sa qualitat d'estiuejants, les passen desapercebudes... Aquests senyors de la "bona societat", models d'educació i bons models en sa majoria, però que no arriben encara a l'extrem de donar-vos el bon dia o les bones tardes si per cas els trobeu prenent el sol o l'ombra per aquests camins camperols, on no han pogut evitar encara que hi passem ells que no tenim el privilegi de la inactivitat de les mans i del cervell com no sigui per a perjudicar el pròxim; aquesta aristocràcia de l'ostentació, a la que encara hi ha qui fa esforços—per alguna cosa vivim en un món de mones—per a atreure-la cada any a casa seva perquè la dignitat en els homes hi és tan migrada com el seny; aquesta falsa aristocràcia, diem, que passeja el contrast enorme que resulta d'una apariència externa d'algot superb i altiu amb una realitat d'estruc que esgarrafa; que vénen a torbar l'assossegada pau dels nostres carrers amb l'enrenou dels seus autos, motos i "side-cars"; que tracten de deixar-nos embabiecats amb llurs excentricitats (?) i el seu "desparpajo" de ciutat, prenent-nos a nosaltres, senzills habitants d'un reconet de món, per gent primitiva, susceptible de quedar-nos bocabadats a la vista dels seus barrets blancs, dels seus vestits florejats, dels seus ventalls i ombrelles llampants, i fins—i això és sens dubte el que els hi apar de més efecte per a nosaltres—de la seva parla moderníssima, d'una gràcia i finor única; tota aquesta legió de gent, que jo anomenaria "la plebs del diner", que la calor (la calor?) fa sortir de llurs cases com la pluja a les formigues dels seus caus (i que ens perdonin la comparança les laborioses formigues), té la virtut de posar-nos d'un humor de trenta mil diables.

—"Ernastina!"—cria una senyora "bien" de cara enfarinada, alta i fornida com un guàrdia urbà veterà, mentre s'esforça endebades per a fer-se aguantar damunt del nas—un nasset com la culata d'un "browing"—unes ulleres d'or subjectades per una finíssima cadeneda del mateix metall— "Ernastina!"

—"Que mana, mamà?"—respon una noia escardalena i prima com un llucet, que porta els cabells a "lo chico", els braços nus i quatre dits de faldilles al voltant dels seus costats.

—"Anda, bamos cap a la playa que tomarem la fresca."

—"Con el auto?"—fa la noia, sense moure's ni apartar els ulls de les pàgines d'una

revista il·lustrada que s'entreté fullejant, allargassada en una "chaise-longue".

—"Qué ocurrencias, xiquilla! No te sale de la cabeza que no se hi va con auto a sentarse en la sorra. Bamos, bamos, afañate!"

I l'enorme senyora abandona el seient després de col·locar en el seu cap una mena de pallola blanca de prop d'un metre de circumferència, i a passes lentes, blincant la testa i donant un estudiant moviment d'incitant laxitud als seus costats que s'endevinen flonjos i polputs sota d'un vestit de "tricot", s'allunya passeig enllà, seguida del seu "babé", a l'ensems que el cambrer de l'hotel roman de nassos a terra amb una cerimoniosa reverència.

—"Birgen santa que berano más terrible! Esta calor asesina!"

La mateixa dama s'és asseguda prop d'una caseta de bany, propietat de l'hotel on s'estatja, a dues passes de l'aigua, la qual, clara i manysa, simula un respir acompasat de persona profundament dormida, en estendre's en diminutes onades damunt l'arena fina i llisa de la platja.

Al costat seu hi ha un senyor gras, de pell encesa i barba com els cabells d'una panotxa de blat de moro, els ulls del qual, petits i poc menys que enterrats per dues muntanyes de carnassa greixosa i tremoladissa, miren a través d'unes ulleres de cristalls grogs, els xipolls que fan dintre l'aigua uns banystes que es negarien sense remei a dues brases de profunditat.

Enfront d'ells, i de l'altra banda de badia, en la planassa del moll comercial, van i vénen feixucs i suosos els obrers del mateix, ocupats en la càrrega d'un vaixell anglès, les grues del qual grinyolen en ésser issats els fardells i caixes d'aglomerats de suro, retronjint el metàl·lic soroll en la bellesa del cap vespre estival.

I la senyora del nas de "browing", al costat del senyor gras que li contesta amb monosíl·labs i moviments de cap, segueix parlant—sempre amb aquell castellà tan castís del cor de... Vall-llobrega—invariablement del mateix tema: de la calor, d'aquell "terrible berano" que la té "bien amoinada"; de que no sap com "hacerlo" per a lliurar-se de les "mordeduras" dels mosquits, que li posen la pell perduda de "guirrolas como la cabeza del dedo", i acaba confessant a són barbut confident:

—"Créalo usted: entre una cosa y la otra, todo el santo día tengo la camisa que me se escurriría de sudor." (!!!)...

I a l'astorat senyor de la cara encesa i barba vermella, involuntàriament se li estufen els mostatxos, mateix que els gangils d'un gat en veure un gos aprop, i un esguard indefinit llampega rera els cristalls grocs de les seves ulleres.

A. GALLART

Un criminal

A Bucarest, quan l'ex-rei Jordi de Grècia treia el cap per la finestra del tren en què viatjava, a l'estació de Kinkijda, un individu li engegà varit trets de revòlver, que, sortosament, no el tocaren.

L'agressor, sortosament, fou detingut.

Sembla que, sortosament, no es tracta de cap persona honrada, sinó d'un miserable i vil revolucionari.

LES COMPETENCIES

—Noi, dicen que ha perdut l'Uzudun.

—Millor! Nosaltres i l'afición hi sortirem guanyant

Per les obres de Cristòfor de Domènec

Mort Cristòfor de Domènec—perdua dolorosíssima—cal que aviat es donin a conèixer les seves obres.

Aquest home noble i recte, passional, ha deixat inèdita gairebé tota la seva producció. Deixa, pel cap baix, una trentena d'obres (pensaments, novel·les, contes, fantasies, comèdies, anecdòtiques, aforismes, etc.). Aquí hi ha el veritable geni d'En Domènec, una de les més sòlides mentalitats catalanes. Pensador i literat, en ambdós aspectes les seves obres són grandioses.

Cal que surti l'editor que, per interès de tots, publiqui les obres.

CORRANDES D'ESTIU

Mira que el bon temps s'acaba.

Mira que està ennuvolat.

Mira que vé una tempesta.

Mira noi, que et mullaràs.

—

Cada cosa pel seu temps, com les figures per l'agost; perquè en el mes de les figures a les set ja s'és fet fosc.

—

Aquest mes sí que pot dir-se que els establiments de banys van fent el seu agost; vaja, que a cabassos fan els rals.

—

El dictador que hi ha a Itàlia a qui empaïtar no sabent per a clavar-li tunyina, empaïta capellanets.

—

Quan ja ningú es recordava del nostre gran "Francisquet"; resulta que els muntanyesos li faran un monument.

—

El comte de la Montera sembla que vol governar; que pensi que l'allioli es nega molt aviat.

—

Les vinyes estan pomposes, el raim madura i creix; a veure si per l'octubre podrem fer un bon traguè!

—

Per tot hi ha festa major. Per tot hi ha broma i gatzara; amb un estiu tan temprat, sí que la Joana balla!

—

Per a viure ben feliç deixa't donar gat per llebre; deixa que t'amaguin l'ou i si beus... a galet sempre.

—

Les dones a la moderna ens ensenyen ja fa temps que no es pot dur a la vida gota de llana al clatell.

—

I, quina calor, cau foc, això és una torradora! Fa dos mesos que ens queixem i l'estiu com si tal cosa!

—

Ditxós qui pot cada dia anar-se'n a prendre un bany i amb la gana que el bany dona, cruspí-se un bon esmorzar.

Si no et visito a la nit no en facis cap cas, rateta; car, cada verset que em surt em fa patir mitja horeta.

Aquells que a fora se'n van per a donar-se importància, tornen picats de mosquits i amb la butxaca escurada.

Si és que un bobò t'ofereixen no fagis el desmenjat, pensa que qui pateix gana ben sovint no troba pa.

Jo abans, era dels que em creia que a dintre hi portava un llum; però amb les coses que passen, ara ja tant se me'n "fum".

No saps ço que és la República preguntí un dia a un noi: —Es una dona molt maca pintada sobre un paper—.

El que no plora, no mama, diu un adagi vellot; prò moltes voltes, si plores et planten un clatellot.

FLOK

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

Llibertat i Justícia

Heus ací dos mots que són tota una oració, malgrat que, de vegades, les oracions puguin trencar-se i surtin per passiva.

Amb tot, jo crec que no faig cap descobriment; aquests dos mots, o llurs significats, porten una valor considerable, incommovible, fortíssima, quelcom així com si fessin de puntal de ciment armat, o d'arcada d'acer trempat, pels que tenen la sort de poder-ne fer l'ús que creguin per convenient.

La llibertat, però, és una mena d'esquer; un mirallet joliu que serveix per caçar aloses, i que n'hi ha per donar i per vendre encara; i quant a la justícia, representada principalment per una balança, els senyors del fidel contrast em perdonin, però a hores d'ara, està ja un xic rovellada... Fa tants anys, que les fan servir aquestes balances!...

Hom diu que la llibertat no pot donar-se de cop i volta i que, a l'ensems, la justícia hi ha que administrar-la a dosis minses, com els remeis heroics. Perfectament, i que sigui per molts anys... Què hi farem! Però, no hi hauria manera de posar les coses en clar? De qui l'hem d'esperar? Qui és el que té la clau del rebost?

La nostra conformitat més absoluta—quin remei toca—per als que disposen en propietat de l'us d'aquests dos mots, moralment i materialment, però, i això és el que no entenem, com és que hi ha gent, diguem-ne del poble, que sense tenir més condicions i drets que la resta de llur mateix poble, s'empari dels mots dits, abassegant-los per a ells solament, i en facin senyera sense adonar-se, potser, que arrossegien la llibertat pel fangar i enfonsen la justícia dintre del llot més pestilent.

Qui n'és amo en propietat, no li dol que aquests mots serveixin per a encobrir una denigran antitesi d'ells mateixos?

Si a l'amo, però, no li fa res, a mi tampoc, que no s'ha d'ésser més papista que el papa; però, vaja!, al menys, que no s'apaguin els llums, que a les fosques sols els gats hi veuen!

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

QUADERNS BLAUS

S'ha posat a la venda

Angel Samblancat

per Lluís Capdevila

AMB NOMBRESES IL·LUSTRACIONS

Preu: 1'50 pessetes

Una lliçó que han d'aprofitar els feixistes

Llegim en els diaris, el següent telegrama: "Ginebra, 15 (4 t.)—Amb motiu de l'incident de fronteres motivat per la detenció, en territori helvètic, d'uns excursionistes suïssos, per la milícia feixista, el Govern de Roma ha presentat excuses al Govern Federal, lamentant l'ocorregut. Això, no obstant, el Consell Federal, s'ha cregut obligat a insistir en la seva protesta contra la repetició de tals actes." I és que no n'hi ha prou, "sanyó" Mussolini, amb donar excuses; s'ha de procurar no permetre les salvatjades!

FILLA D'HOSTAL I FIGA DE CAMI, SI NO ES TOQUEN AL VESPRE ES TOQUEN AL MATI

ERNESTINA

Ernestina és una criatura de setze anys, posada al món per a fer revolucionar el bon funcionament de les lleis establertes. Hi ha dona que és formosa, altes algunes, altres són ben fetes, les més són simpàtiques, i amb un d'aquests dons es defensen, pobres, de la manera que poden, per a arribar a tirar el llaç al primer avorrit que s'hi encaparra. Però el cas d'Ernestina és totalment diferent. La Naturalesa, de tant en tant és deformada en la configuració dels éssers humans, com ho és també en la qualitat de la matèria. D'un mateix indret s'han germanat caps buïds, i fins criminals, amb éssers sapientíssims o sants varons. Doncs, bé; amb Ernestina la natura ha fet un caprici, produint amb la química de la composició quelcom deforme que fa ballar el cap i perdre la serenitat a l'home més segur de si mateix. Sí, senyors. No vull caure en la cursileria de descriure-la, tant pel que té d'entússos, com per l'impossible que és traduir sobre el paper una plasmació vibrant i exacta d'aquest prodigi de noia. Caldrà que us digui que bellesa, forma i simplicitat han fet un lligam tan escaiet i atractiu, que tan sols de pensar-hi em vénen ganes de maleir-ho. Maleir-ho, sí; no ho trobeu estrany, perquè si vosaltres tinguessiu la desgràcia de conèixer Ernestina, estic més que segur que us passaria el mateix. Després de veure-la totes les altres dones us semblaran lletges, i si la vostra dissort ha arribat més lluny, que fins li heu parlat, la conversa de les altres dones la trobareu sosa, trista, manca de musicalitat, quelcom com si us parlessin amb un xerrac. Oh, infeliços que heu vist les seves cames folrades de seda i heu anat pujant l'esguard per altres indrets del seu cos, adonant-vos, gràcies al vestit cenyidíssim que porta, de la meravella dels mateixos, no preteneu cercar en els museus l'escultura magnífica a qui comparar-la, ni la "pose" graciosa dels moviments atrapats per l'artista. No ho intenteu si no voleu que el fracàs més gran amargui la vostra existència. Dones així són un atemptat a les bones costums, exciten la perversió dels nostres sentits, fan trontollar el matrimoni, la família, i el que és més gran, tombar el cervell, que pren de seguida una activitat plàstica que no us la podeu esborrar ni amb "whisky". Jo proposo, doncs, per bé de les innombrables víctimes d'aquesta fascinadora inconscient, que per mitjà de qui tingui autoritat de fer-ho,

sigui retirada de la circulació com a excitant provocatiu i alterador de les bones costums. I posat a ésser benfactor de la humanitat, fins haig de fer públic el sacrifici que estic decidit a fer, de sollicitar que me la portin a casa!

LLARG

Ateneu Obrer

"POLYTECHNICUM" Els alumnes i ex-alumnes de l'Acadèmia "Polytechnicum", d'acord amb el seu professorat, i volent donar a aquesta entitat un marge més ample per al conreu de la cultura, l'han transformat en Ateneu. Després d'aprovar els nous estatuts, el prop passat diumenge, dia 7, en assemblea general fou nomenada la Junta Directiva. Els propòsits dels entusiastes components d'aquest Ateneu, no poden ésser més esperançadors. Demés dels ensenyaments tècnics professionals per a obrers, fusters, paletes, electricistes, teixidors i estudis universitaris, tenen en projecte també la creació d'un curs d'idiomes, cursos d'humanitats, economia política, filosofia elemental i d'altres, com també la celebració d'actes i conferències, i excursions col·lectives. Un dels projectes més lloables d'aquesta entitat, és la creació d'una Biblioteca Pública. La realització d'aquests projectes i molts d'altres que poden seguir, depèn de la voluntat i la col·laboració que diversos elements de l'obrisme intel·lectual i manual vulguin aportar a aquesta obra per a tots profitosa. Tan debò que l'Ateneu "Polytechnicum", en desenrotllar la tasca empresa, vegi fructificar la llavor escampada. Seria altament agrados poder veure com es comencen a sentar els fonaments de la futura Universitat Popular.

Els indis es subleven

A Bolívia s'han sublevat 50.000 indis. Naturalment, el Govern ha enviat tropes per a combatre'ls. I ha declarat que la insurrecció es deu a la propaganda comunista. Això ho diu el Govern, però no els indis. Aquests diuen que si s'han sublevat és perquè no podien resistir més temps l'exploatació de què eren víctimes. Qui deu tenir raó?

Festes majors

Estem al bell mes d'agost. Mes de festes i d'alegries. Arreu de Catalunya es celebren les Festes Majors. Festa magnífica, festa esplèndida, la Festa Major! El jovent, el rostre suat, es diverteix de debò. Festa sana i xiroira; festa de conquestes, també. De totes les Festes Majors, cap com les de Gràcia i Badalona. La simpàtica població on burgesos i treballadors estan en harmonia, per la gran bonhomia que dóna Gràcia, i la blanca ciutat marinera i d'estiueig, se n'emporten sempre la palma. Sembla que concentrin tota l'esplendidesa de totes les altres festes majors, a fe. A ambdós punts, la gent s'hi va a divertir de debò, no hi va pas a fer-se la il·lusió que s'hi diverteix. Ball lluit i ple de mosses formoses i simpàtiques; "caballitus"; barraques amb totes les curiositats i tots els espectacles possibles; color i vivacitat; vestits estrenats de nou, etc., etc... Cada any, ambdues festes són esperades amb il·lusió. I, quan s'acaben, hom sent una viva recança.

LA DONA ES UN MAL NECESSARI NO HI HA RES TAN DIFICIL COM CONEIXER UN BON MELO I UNA DONA DE BE

Els temporals

A França, en les regions del Loire i el Saone, s'ha desencadenat una tempesta de gran violència que ha causat danys materials per valor de 15.000.000 de francs. El vent ha arrencat més de 10.000 arbres i la pluja ha negat les collites. A la Índia, en la regió de Bendrak, a causa de les pluges terribles hi han hagut grans inundacions. Moltes ciutats han estat envaïdes per les aigües i milers d'habitants han mort ofegats. A Barcelona fa dies que el cel amenaça pluja. S'apropa el mal temps.

UN TROS DE PAPER.

Accedint als desitjos de varios dels nostres subscriptors reproduïm i continuem la poesia del nostre amic N. que molts no han pogut llegir per haberse agotat las dos edicions del número que la contenia. POBRE LLATZER! Curt de vista, sens ulleres y arripit al vellador, rau la llengua y clava taixas un sabater mort de son. Nostramo fa mala cara, y la bombeta, pitjor. Es de nit, fa un fret que pela, no passa un ànima y plou. En un plat de cou-dinar hi ha en ramull un rosegó, y entre mij de las pastetes trist, magre, aixecat y coix, un pardal novell pidola en continuo tremolor. Ja deixa l'home l'mariell, ja fa grunvir lo nyaiell, ja estraganya lo cuyro, ja agafa lo brunyidor, atacona que atacona solemnement silenciosa. A los pes hi té un gibrell ple de cendra y sense foc. Entra l'fret per las esclaitas, y ab lo fret va lo terror de vent, xafech y llampachs y terretremol de tron. Nostramo se tira en rera, baixa l'cap y tora lo coll, y deixa caurer los brassos que pestá que no pot fer l'ou. Gira la ulls a la porrona esperantse algun consell; la porrona tora aixuca li signa l'cal ab lo brosch, mira en l'ayre y ven goteras, y se aixeca fent un bot. "Sextanta anys de pega, (exclama) sextanta anys y ab lo puny clos se venia tres cops al nas no podent trobarse l'front. "Pega feu avans del part (murmura) y per ço so borb; y pega en lo part també, lo haber nascut set mes, y pega després del part, lo anar sempre a tombollón, y no sent fill de ningú, ser lo criat de tothom! "Vint anys de fusell y ranxo sen tems de Napolèon; "den anys de fam y fusell mentre va haberhi facció; ara, sigas miliciano; ara, ja no has sigut prou. "Apunt maych, apunt calor, may hi passat de posar mitjas solas y laianas. "Y un gos pastor que recullo, "ay fidelitat de gos! "que s'em menja la cara-d'olla "eodemá y em deixa sol! "Si això no es pega, ni may! "No tinc foc, no tinc claror, no tinc vi, ni fills ni pares... "Vinga la corda del pou! Y tal dit, tal fet: la agafa, hi fa un llas escorredor, la petja en un clau del sostre, i enfila en dos esglaes, fica lo cap en la boga,

y repenjanhi de cop... se trenca l'clau, ell va en terra y s'fa un xiribech tant grós, que deixantlo estabornit no raja la saach a doll. Puala l'pardal famolench, y s'apaga l'llum del tot, embrint de piadossas sombras las miserias adiccions de aquell sabater de pega... jimatje del Criador! —Home, mossen Pau, fassiu per la nostra cara, encarregat del sermó de la festa major del poble; deyan uns comissionats del Ajuntament a un predicador de molta fama. —No pot ser, contestà lo capellà que era home de gresca, que venchun que per set pessetas que es lo que vostés me ofereixen hi podria haber molt poch llati en lo sermó? —Vaja, donchs, fem un cap-mas, replicà un dels concejals; n'altres no tenim facultats per mes, pero aquí te tres pessas de la nova butaca, y fassi l'favor de posar-hi tres pessas mes de llati per mon compte. Los j'urtins del passeig de Gracia casi tots los diumenges han lo tornar rals, pero no per que lo concursants no vulguin oes comedia sino porque la gent hi beïna, ni mes ni menos que si repartissin pa benèdit. Pot ser aquets ralets que sobran de la nova butaca, y viandran bé al Ajuntament per fer regar millor aquell passeig. De això no n'diré que no pagui anar, pero lo que dirém es que per allí no s'hi pot anar. EPIGRAMAS. —Desde que en Pep se ha casat vin de una foca que resta. —Ja lo crech, si l'mané la dona treballant de bogadera! L' INGLÉS. Diu lo Pau que sa costella es dona molt costolana; y es molt cert, paig no hi ha un dia que no la veigi en cent ocaas. Lo SARRACENO. Lo Govern té tan poder com lo Concili Romá; puig quant cau, a molta gent, vulgas ó nó li fa se-xanta. SARRACENO. Dominico! bufon mes mimat de Lluís XIV va ser al-més una nit a real presencia a la bora de sopar y habent observat lo Rey que desde que habia arribat no sabia apartar los ulls de un plat de perdus que deya y menjant, des-sijant ferri dir alguna de las sevas digué a un dels criats: —Donde aqueix plat a Dominico. —Y las perdus també se apresurá a dir lo bufon. Y las perdus també, contestà l' rumbós monarca celebrant lo equivoch. Lo plat era de or. La setmana passada ha reventat la caldera de la casa de Banys que hi ha en la platja de S. Bertran. Qué s' pensan que las calderas han de ser menos que las caixas?

FÁBULA. Entrant un cadáver, cert fesser, en la butaca li trová un paper dintre del qual hi havia, molt cabala, tres ungas, un durillo y alguns rals. Y lo fesser que no s'manaba l' dit aquesta reflexió s' feu tot seguit: Si en un mort tals xiripas té pescar Quant arroplegui un ves deixo l' fesser! Y una nit que l' ximpler se proposà robar a un senyoret a dins de una escaleta, no sols no li trobà ni una pesseta, sino que se'n va endú una garrolada que li va atrolinar la carcanada. Ara mateix, lector, ja no hi há sort ni hi há la vida mes qu' en algun mort. Lo SARRACENO. —Escollit, senyó Isidro; qué es cert aixó que diuhem, que la Prusia y la Austria estan a punt de fer un cap-mas? —Lo que es cert, es que fins ara han fet ja alguns caps menos. Senyó contrastat ó arrendatari ó lo que sigui. Si no fan pas arreglar las cadiras de la Rambla, ben prompte no li haurá qui se hi assenti encara que l' hi donguin quatre quartos. Home, de aló no n' diguin cadiras, diguinse rateras de agafar llops. XARADA. Ma primera es un pronóm la segona es musical, y juntas prima y tercera son un riu molt celebrat. Tercera y quarta es lo que dono a n' aquell que m' fa enfadar, y al restes es una noya de hermosura angelical que m' té agradau de tal modo que m' fara fé un disbarat. Segona del mon no trovo que com ella tinga sal y lo fet d'arri de siig per lo dia del seu sant. Solució a la xarada anterior. SEBAS-TO-POL. Solució al geroglífich anterior. Roda lo mon y torna al Born. GEROGLI-FICH. La solució s' dará en lo número que vé. Are diastimada. Director militar. — 9. E. R.—Francisco Torner. Barcelona. Imprenta de Lluís Tasso carrer del Arch del Teatre, entre la núms 21 y 23.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ. Carrer del Arch del Teatre, entre la núms 21 y 23. PUNTS DE SUSCRIPCIÓ. LLIBRERIA ESPANYOLA DE I. LOPEZ, EDITOR. Carrer Lepi, 24, y Baula del Hó, 20 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ. BARCELONA. Al mes, 4 rals. FORA DE BARCELONA Trimestre, 12 rals. SURTIHA UN COP CADA SEMMANA. (81 DUA VOL.) LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE lo 1.er de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

LA NOYA-MILITAR.

Alguna vegada he de parlar de vosaltres, estimadas lectoras; aixó sí deia per los vostres enamorats que no fan pas arreglar las cadiras de la Rambla, ben prompte no li haurá qui se hi assenti encara que l' hi donguin quatre quartos. Home, de aló no n' diguin cadiras, diguinse rateras de agafar llops. La noya-militar continua seguint soltera a pesar dels seus vint y vuit anys. Es inútil dir que quant se parla de edats diu qu' en té dinou; si no ho féis aixís diríeu de ser noya. La seba fé de banyo asegura que ella s' diu Maria dels Dolors Cabanyas, pero ella sempre s' firma Lola del Caball. Aquesta petita variació dona a lo seu nom una armonia tota particular que la noya té en molta estima perquè no fa lo seu nom tant castelá. La Lola ha sigut sempre aficionadissima als militars; ja quant era molt petita feya sempre bona cara a tots los Oficiaris y Fernandez que festejaven ab las criadas que la duyan a passejar per lo glacis de la Ciudadela. Desde

que té us de rabó lo uniforme militar ha cecerrit sempre en ella una poderosa influencia, una atracció misteriosa, una especie de fanatismo. Quant al estar al col·legi, a la edat de dotze anys, veu que algun edat se la mirava, se posava roja de alegria, y las palpitacions de lo seu petit cor ja li anunciaven la preferencia que mes tard donaria a tot lo representant de la fora publica. Aquell dia no tenia trasa per enfilar cap agulla y feya tres topos al cartipàs. Quant va tenir setze anys, ja no va poguer comprendre lo amor ni la felicitat sino era inspirat per algun tinent. Veritat es que desde la lley d' O'Donnell sobre lo casament dels subalterns, lo seu entusiasme per aquesta classe ha baixat molt; pero com casi bé tots los capitans y gefes son casats, se ha de contentar ab lo amor de algun tinent que tardará molt poch a pujar a capità. Fora materia impossible lo saber lo numero infinit de militars que han tingut relacions ab la Lola; de segur que no hi ha cap regiment a Espanya, inclús el Reg de Ceuta, que ademés de la seva bandera, no tinga una col·lecció de cortas, un retrato y una petita trena de cabells de la noya militar. Lo que al principi fou entusiasme per part de la noya, mes tard ja va ser una necessitat, perquè om tot los joves la vejan sempre festejar ab militars, al cap de algun temps ja no s' hi va avortar cap paíx; to. A consideravan com una especie de dependencia del Ministerio de la Guerra. La noya-militar té cada any dos o tres disquisos de consideració; dos ó tres dies de dol y l'ágrimas. Aquestes dies corresponen a las dos ó tres épocas del any en que manan las guarnicions. En cambi té quatre ó cinq dies de una alegria imponderable. Son los dies en que la caldradi marca gola com uniforme y en que generalment hi há la parada. La noya-militar té cada any dos o tres disquisos de consideració; dos ó tres dies de dol y l'ágrimas. Aquestes dies corresponen a las dos ó tres épocas del any en que manan las guarnicions. En cambi té quatre ó cinq dies de una alegria imponderable. Son los dies en que la caldradi marca gola com uniforme y en que generalment hi há la parada. La noya-militar té cada any dos o tres disquisos de consideració; dos ó tres dies de dol y l'ágrimas. Aquestes dies corresponen a las dos ó tres épocas del any en que manan las guarnicions. En cambi té quatre ó cinq dies de una alegria imponderable. Son los dies en que la caldradi marca gola com uniforme y en que generalment hi há la parada.

de la cassadora y portia lo moony poiet a cal perrayro perquè li risi. Arreglada de la millor manera que pot, perquè la pobre Lola no pot gastar massa en moda, se dirigexit acompanyada per la seva mare a casa de uns conejuts que vibuen en un entretuelo situat en lo curs de la parada. Després que ja lo general ha passat revista seguit de lo seu Batall Major, comencan las tropas a desfilar. Per sota de los balcones de la noya passen companyias; passen batallons, passen regiments y ella cambia un saltó y una rialleta ab tots los oficials; no n' hi cap que no siga conejut sen. Alguns badachs que rebuen la constancia que tenen los militars a saludar en aquella direcció, creuen que en aquell balcó hi há lo retrato de la Reyna ó a lo menos alguna bandera. La Lola coneix millor que ningú lo escalafon de totas las armas del exercit. Ella vos dirá sense pensarhi gaire los anys que li faltan al capità N. per pujar a comandant. Si parlan devant d' ella de la carrera brillant que ha fet lo brigadier X. vos dirá ab lo desdís: —Mirsi si ha fet carrera, que a l'any 16 va sortir del col·legi y acabada la guerra d' Africa ja era coronel! No veyhen que l' seu pare es general y té un ocelo que ha sigut Director de Infanteria tres vegadas! La noya-militar s' arregla sempre de manera de poguer viure en los encouters de algun quartel; si visqués en un barri en que no pogués sentir la corneta li semblaria que li falta alguna cosa. Lo sentir la corneta es per ella mes que un desitj, es una necessitat; la seva vida está arreglada a los tochs de aqueix instrument militar, lo mateix que a los tochs de la beata está arreglada a lo só de las oracions y angelas de la lleua molt demaj perquè ha de treballar per altres a fi de poguer començar de tant en tant algun vestit y algun parell de guants que ab l'ajuda de la goma y l'algua-rés li duran a lo menos un trimestre; lo rellejo que li senyala l' hora de llevarse es la corneta locant a diene. Aixís que ha passat xocloca, la criada que acaba de sentir un altre toch, li pregunta:

RECOMANACIÓ

S'el pot quedar amb tota confiança. Aquest es bon any per als melons!

Sacco Vanzetti

Sacco i Vanzetti continuen amb vida. La sentència terrible que pesa damunt d'ells des de fa sis anys i que s'havia d'executar el dia 10 del mes que som, s'ha perllongat per dotze dies.

El patir moral enorme d'aquests dos homes, es perllonga. Seran executats. Tot el món just, tot el món bo, s'ha posat al seu costat, tots demanen el seu indult.

Es gairebé segur que són dos innocents. D'un d'aills, gairebé es pot assegurar. Davant la gairebé certesa d'innocència d'un i de la inseguretad de l'altre, el que cal és deixar-los. Val molt més la llibertat d'un culpable, que no l'execució d'un innocent.

Avui, doncs, LA CAMPANA DE GRACIA demana l'indult d'aquests dos homes. No ja per raons d'aversió a la pena capital, sinó per raó de justícia.

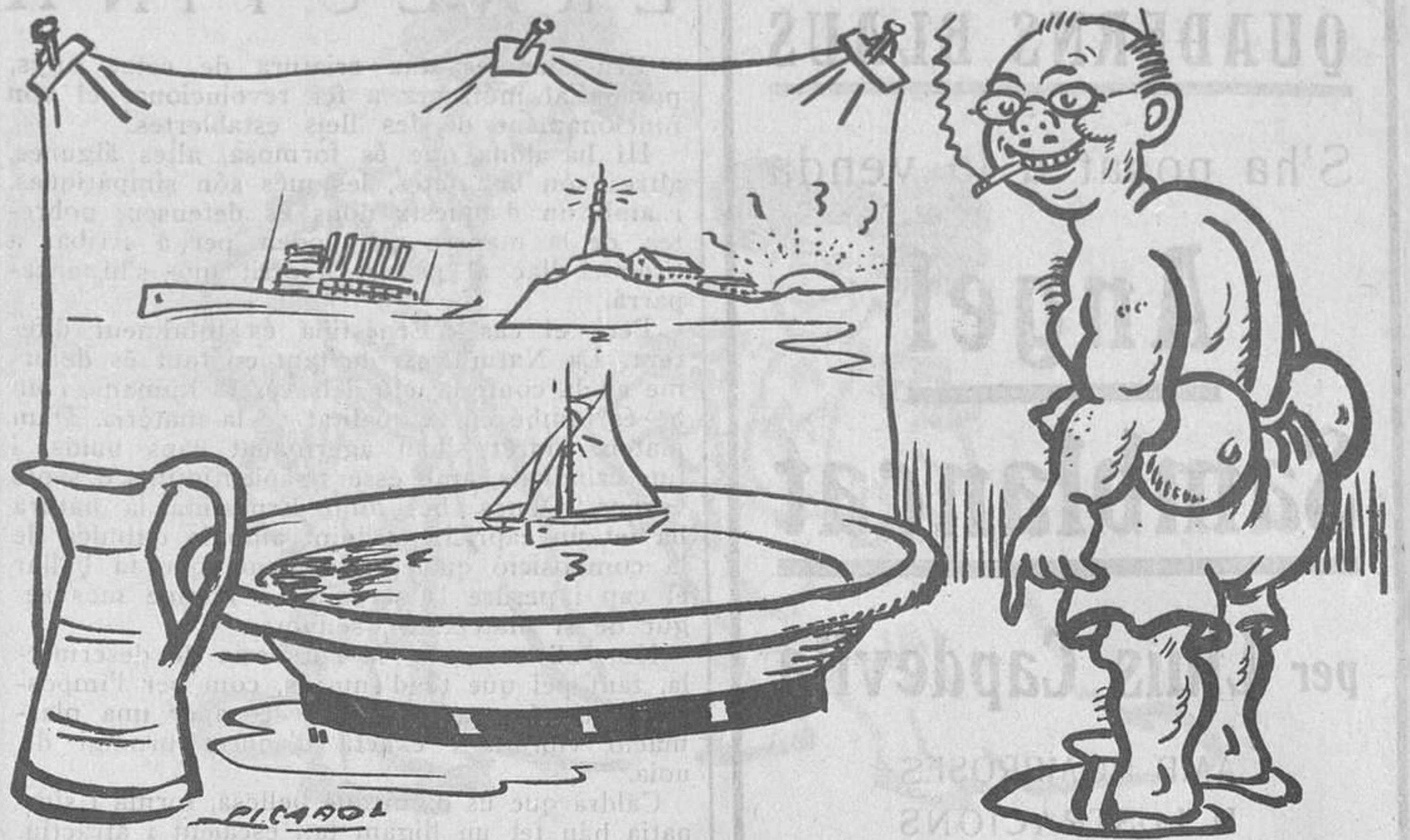
Revolució a Portugal. Intent fracassat de cop d'Estat. Altra vegada a la normalitat.

Oh, els portuguesos! Tothom es diverteix com pot. A ells, res no els diverteix tant com la revolució.

A Espanya s'erigeix un monument a Simón Bolívar.

Una segona part de l'homenatge als herois de les independències de Cuba i de Filipines. Això diu molt a favor de la cavall rositat i de la generositat espanyoles.

El primer de setembre el rei tindrà el Decret sobre l'Assemblea. Tornem a ésser constitucionals. Qui en dubta?

L'ESTIUEIG ECONOMIC

A mi que no em vinguin amb romansos! Aquí s'estiueja més bé que a Biarritz!

El Gran Metro de Barcelona volia que els seus empleats treballessin les festes. El Govern ho ha desestimat.

Molt bé. Hom creu que perquè és una empresa potent té dret a tot, àdhuc a aquesta indigna explotació de l'obrer.

Aquesta Companyia s'hauria de dir el Petit Metro, el Raquític Metro, i no el Gran Metro.

Loose i Koehl intentaren, en l'aparell "Bremen" el vol Europa-EE. UN. Els ha fracassat. Lindbergh i Chamberlin després, són encara els herois de l'aire.

El dia que es realitzi el vol Europa-Nord-amèrica, el raïd—donades les condicions atmosfèriques—serà més excel·lent i gloriós encara.

Ricciotti Garibaldi ha rebut permís per a poder entrar a Itàlia.

Es el millor que han pogut fer; encara que no porti la camisa negra, ja hi porta la consciència.

Ha mort a Nova York mister Garí anomenat el rei de l'acer.

Ha deixat una fortuna de 40.000.000 de dòlars.

Potser algun hereu s'haurà alegrat de que el rei de l'acer li hagi deixat tant d'or.

Rambles de Barcelona, forats i desgavells. Boulevard Haussmann, de París, idem, idem. Picadilly, de Londres, idem, idem. Es veu que tot el món està en l'aire.

Un prestamista, més ben dit, un usurer, denuncià a la policia que fou amenaçat amb una pistola.

No ho trobem gens estrany; a la fi, els usurers amenaçats amb la fam als pobres que tenen de necessitar-los: cobren el doble de la quantitat que deixen.

D'això, si mal no recordo, al meu poble en diuen lladres.

Imprenta La Campana i L'Esquella : Oim, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

Ja debuen ser dos quarts de nou? he sentit que han tocat la corneta...

—Mamá, vol que surtím a dar un torn per la Rambla? —Es massa dejora.

—No ho cregui, ja son las nou; ara mateix han tocat la corneta. Las veillas que no surt la passa llegint, pero la seva lectura no dura may mes que fins a las deu: en aquella hora sent un toch de corneta agüt y prolongat y al sentirlo tanca l libbre dihent:

—Me'n vaig al llit; ja han tocat silencio. La noya-militar es poch amiga de sortir a passeig a fora ciutat, i encara que pogués anar a passar lo estiu a una torre no hi aniria de cap manera; ella necessita viure en una ciutat que tinga guarnició. Las sortidas mes grans que ha fet a fora de Barcelona, se reduhenten a alguna que altre visita que ha fet al Camp de la Bota quant l'artilleria tira al blanc.

Com generalment las personas que tenen un desahí ferm y decidit durant la seva vida acaban per veurerlo satisfet, la Lola acaba per casarse ab algun militar, y ab això tindrà ses capítala ó comandanta y tenir assistent en un dels seus somnis d'aurats. Si la desgracia l'ha fet més llesta de lo que es permes, ó bé ha llegit tant estella que cap militar l'haig festejada ab bou, i arribat a veilla, renuncia ab molt pesar sen a totas las pomgas mundanas; pero l'afició per los militars l'acompanya fins al sepulcre.

Encara veurés en lo seu quarto lo retrato de los generals mes en boga, y tres ó quatre episodis de la guerra d' Africa, y en los marchs de aquestos quadros, una infinidad de targetas de visita ab noms que quasi bé tots acaban en Z. Quant se parla de alguna guerra ó de una revolució próxima a estallar, la pobre noya-militar se gasta las sebas economias conspuent, practicando que desprez ab ayuda, y fa malbé las sebas canisias y, lo llento de casa seña per fer destilas pels feris.

EXPOSICIÓ AL AJUNTAMENT.

Magnífic Ajuntament de aqueixa comptat ciutat, lo Sarrahi que abaix firma que si es moro ho és de pan, que may se fica ab ningú per no tenir mal de caps, que per no encalçar-se ni tan sols pensa en All, avuy a vostra excelencia acut ab tota humilitat confiat en que haurá de atedror las rahons que exposaré: Es lo cas que fa molt dies que hi há un run-run general sobre la mas curula que no sé pas quins agravis tenen ella que lamentar, lo que jo sé es que 's fan merroa, que 's tractan com a xavalls, que, a tret de petó, un tropposa ab iglesios mal carats, y en cambi, logrém apenas, salvá 'l nostró costellam de las rotas dels carruatges y las potas dels caballs. Vaja senyó Ajuntament li asseguro, á fé de All, que si dura aqueixa focca hi haurá un dia ó daltabais.

LO REY DE LA CREACIÓ.

Si vol que l'hi parli en plata, aixó no pot gens anar, y ho fan de tant mala gana que semblan fanals fogats. Si aixó es llum, si aixó es progrés, si aixó es la ciutat comptat, quasi que indré ben prompte anyoransa per Tetuan; perquè encara que no estigui il·luminat per lo gas, allí al menos no s'enganya a cap moro ni cristiá.

—Que per ventura te soagra que 'l obligui a estalviar? gastí mes en lluminaria y un xich menos en gegants, fassi una tallada de arbres, despaxi municipals, vegui mistos per son compte que es negoci bastant gras, ó busqui algun altre arbiltri que 'l fassi sortir del pas, pero no 's deixi estar mes en aqueixa obscuritat.

Creyente uns Jupiters volen tractarcom a las grunotas de la fábula y 's fan plourer sobre las costellas aqueix rey fets de la fusta de las caixas de sucre ó siga de las que n' fan molles en lo Molino de Barcelona.

Pero creyuntme a mi, lo home es un infelís carrogat de desitxas, que en aqueixa trista vall de llagimias y de lladres, viu com pot y no com vol, que si té pa sech se fa sopa, que sempre n té una per dir y una per callar, que en general sol cumplir religiosament la sua modesta misio, tenint iglesios si es que te trassa per arribar a tenirlos, y procurant en tot temps tenir ben assurits los manicomis del Regne y demés establiments de beneficencia.

Pero res de ser rey de la creació ni rave feigit. Ab prou feynas lo qui ho pot ser de sa casa... Y ab prou feynas si n té de casa encara que siga relogat.

—Que dibuen que exagero? Vaja, donchs, probas al canto. —Que per ventura han vist res que estigui mes mal engipant que l'home? Deixém correr la sua ánima que a nosaltres no 'ns interessa perquè no som teólochs.

Lo seu cos está subjecte a mil calamitats y oscilacions. Si reposa, la peresa acaba per posarlo inmovil. Si s'ocupa, lo trevall lo aniquila. Si dejuna, la fam lo consum. Si menja s'empapata. Si al ficarse al llit se deixa un porticó obert, se 'l menjan los mosquits y s'encostipa.

Si 's casa, sol sentir sogra. La set lo seca, lo excés de vida lo enloqueix, lo fret lo rendeix, y com si tot aixó no bastés, s'afilia, te ulls de poll, li corra lo lluguer, entra en quinta y paga drets de consums.

LO REY DE LA CREACIÓ.

—Que dibuen que exagero? Vaja, donchs, probas al canto. —Que per ventura han vist res que estigui mes mal engipant que l'home? Deixém correr la sua ánima que a nosaltres no 'ns interessa perquè no som teólochs.

Lo seu cos está subjecte a mil calamitats y oscilacions. Si reposa, la peresa acaba per posarlo inmovil. Si s'ocupa, lo trevall lo aniquila. Si dejuna, la fam lo consum. Si menja s'empapata. Si al ficarse al llit se deixa un porticó obert, se 'l menjan los mosquits y s'encostipa.

Si 's casa, sol sentir sogra. La set lo seca, lo excés de vida lo enloqueix, lo fret lo rendeix, y com si tot aixó no bastés, s'afilia, te ulls de poll, li corra lo lluguer, entra en quinta y paga drets de consums.

Si de aixó no dibuen Reys, torneume 'l ral que no 'n val mes comedia.

—Volem dir que es entés lo metje que ha arribat de nou al poble? deya un pagés a un altre que tenia la dona malalta.

—Que dits? que si es entés? Mira si ho es que no 'l diré mes sino que ja saps que son pare era tan sabí! —Prou que ho sé.

—Donchs sapigas que aquest ha estudiat en los libbres de son pare.

—[Qué m' farà l'avor de un altre cigarrillo? —Miri que aixó que poeta escrit la cajetilla que dis para l'eter es lo nom de la fabrica; no 's pensi que vol dir que vosté se 's ha de fumar. (De avuy endevna no compraré de La Honorable)

GEOGRAFIA.

Gràcia.

Manlleu.

La Bordela.

Sans.

Canet de Mar.

Banyolas.